

ἀλογᾶτος ὁ, ἀμάρτ. ἀλογάτους Καππ. (Μαλακ. Μισθ.) ἀλογάτης Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ. κ. ἄ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀλογᾶτος Πβ. Χρον. Μορ. 3660 Η (ἐκδ. JSchmitt) «ἐνταῦτα ἐχωρίσασιν χιλίους ἀλογάτους | καὶ τρεῖς χιλιάδες γὰρ πεζοὺς νὰ ὑπάουν ἐκεῖ μετ' αὐτοὺς». Τὸ ἀλογᾶτος κατὰ τὰ εἰς -ης οὐσιαστικά.

Ὁ ἐπιβαίνων ἵππου, ἱππεύς. Πβ. ἀλογάρις, ἀλογᾶς, ἀλογατιέρης, ἀλογάτορας.

ἀλόγατος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλόγατους Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλογο παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθ. ἀλόγατα.

Ἀνόητος, μωρὸς (διὰ τὴν σημ. πβ. τὴν φρ. βρε ἀλογο! λεγομένην ὑβριστικῶς).

ἀλογατόπαρο τό, ἀμάρτ. ἀλοατόπαρο Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλογο καὶ ψάρι.

Ὁ ἰχθύς ἀλογάκι 2, ὁ ἰδ. [**]

ἀλογάχναρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσήν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλογο καὶ ἀχνάρι.

Ἰχθυὸς τῆς ὀπλῆς ἵππου ἐνθ' ἄν.: Πέρασα μετὰ ἀπὸ τῆ βροχῆ κ' εἶδ' ἀλογάχναρα Μεσσήν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλογοκοπός.

ἀλόγγιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλόγγιατους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λογγιστὸς <λογγιάζω.

Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐφύτρωσαν ἄγρια χόρτα, ἐπὶ ἀγροῦ: Δὲ μπουρεῖ νὰ μείν' τοῦ χουράφ' ἀλόγγιατου, ἀφοῦ δὲν τοῦ σκάβ'ς.

ἀλογεᾶ ἡ, ἀλογέα Πόντ. ἀλογεᾶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,61.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλογο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εᾶ.

1) Δέρμα ἵππου ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. 2) Φορτίον ἵππου Πόντ. Συνών. ἀλογοφόρετι. 3) Ὁσμὴ ἵππου Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ.: Ἀλογέας μυρίζει Πόντ. Ἀλογεᾶς βρομᾶ Σαρεκκλ.

ἀλογήσια ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀλογατήσια Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλογήσιος, παρ' ὃ καὶ ἀλογατήσιος.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἵππου, ὡς ἵππος: Τρέχει ἀλογατήσια.

ἀλογήσιος ἐπίθ. σύννηθ. ἀλογήσιους βόρ. ιδιώμ. ἀλογήσιους Σάμ. κ. ἄ. ἀλοήσιος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀλογατήσιος Σῦρ. κ. ἄ. ἀλεβατήσιος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλογο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος. Οἱ τύπ. ἀλογατήσιος καὶ ἀλεβατήσιος ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. ἀλόγατα, ἀλέβατα.

Ὁ ἐξ ἵππου προερχόμενος ἢ εἰς ἵππον ἀνήκων, ἵππειος ἐνθ' ἄν.: Ἀλογήσιο δέρμα -πέταλο-τομάρι κττ. Ἀλογήσια τρίχα σύννηθ. Ἀλοήσιο μουλάρι (ἡμίονος γεννηθεὶς ἐκ μεῖξεως ὄνου καὶ ἵππου) Γαλανᾶδ. Κρέας ἀλογατήσιο Σῦρ. Συνών. ἀλογατένιος, ἀλογινός, ἀλογίτικος.

ἀλόγιαστος ἐπίθ. Ἦπ. Σίφν. —ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 147 —Λεξ. Βλαστ. ἀλόγιαστους Θεσσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λογιστὸς <λογιάζω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ἀσυλλόγιστος, ἀπερίσκεπτος Θεσσ. Σίφν. —ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν.: Ἀς εἶμαι ἕνας τοῦ δρόμου γυριστὴς ἐγώ, ἃς μοιάζω καὶ κακός, ... ἃς εἶναι καὶ τὸ βάδιμά μου ἀλόγιαστο ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλόγιστος 1, ἄμγαλος, ἀνόητος. Πβ. ἀγάθας. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπολογισθῇ, ἀναριθμητος Ἦπ.: Ἀλόγιαστα πλούτη. || Ἄσμ.

Ἦρα κοπάδια ἀλόγιαστα, βοῦδάλογα -ν- ἀγέλες.

Συνών. ἀλογάριεστος Α1β, ἀμέτρητος, ἀναριθμητος.

ἀλογίνα ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Οἶν.) ἀλογατῖνα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀλεβατῖνα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλογο, παρ' ὃ καὶ ἀλεβον, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα. Οἱ τύπ. ἀλογατῖνα καὶ ἀλεβατῖνα ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. ἀλόγατα, ἀλέβατα.

1) Θήλεια ἵππος, φορβάς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλόγα 1, φοράδα. 2) Γυνὴ εὐτραφὴς καὶ μεγαλόσωμος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πβ. ἀλόγα 2, ἀλογάρα.

ἀλογινός ἐπίθ. πολλαχ. ἀλουγ'νός Θεσσ. (Τίρναβ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἄ.) ἀλοῖνός Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλογο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός.

1) Ὁ ἐξ ἵππου προερχόμενος ἢ εἰς ἵππον ἀνήκων, ἵππειος πολλαχ.: Ἀλογινὸ πέταλο -τομάρι. Ἀλογινὴ τρίχα πολλαχ. Ἀλουγ'νὸ φουρτιὸ Καταφύγ. Ἀλουγ'νὸ φόρτουμα Θεσσ. || Ἄσμ.

Εἶχε τὰ πόδια ἀλοῖνα καὶ μάτια σὰν τὸ βοῦδι

Γορτυν. Συνών. ἀλογατένιος, ἀλογήσιος, ἀλογίτικος. 2) Τὸ οὐδ. οὐσ., ἵππος Κεφαλλ. Κρήτ.: Ἀμε νὰ φέρῃς τ' ἀλοῖνό σου νὰ πηγαίνωμε Κρήτ. || Φρ. Γυρίζει σὰν τ' ἀλοῖνὸ (ἢ μεταφ. ἐκ τοῦ χρησιμεύοντος διὰ τὸ ἀλῶνισμα ἵππου) Κεφαλλ.

ἀλόγιαστα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλόγιστος.

Ἀπερίσκεπτος, ἀφρόνως: Ἀλόγιαστα ἐφέρθες (ἐφέρθης).

ἀλογιστία ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἀλογιστίγια Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀλογιστία.

Ἀπερισκεψία, ἀφροσύνη. Συνών. ἀμγαλιά, ἀμγαλωσύνη, ἀνοησία, κουτουράδα. Πβ. ἀγαθάγρα.

ἀλόγιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) —Λεξ. Περίδ. ἀλόιστος Κῶς

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀλόγιστος.

1) Ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος Πόντ. (Κερασ.) —Λεξ. Περίδ. Συνών. ἀλόγιαστος 1, ἄμγαλος, ἀνόητος. Πβ. ἀγάθας. 2) Τὸ οὐδ. οὐσ., ἀφροσύνη, μανία Κῶς: Φρ. Ἀλόιστο νὰ σ' εὗρῃ! (νὰ τρελλαθῇς! Ἀρά).

ἀλογίτικος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλογο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ ἐξ ἵππου προερχόμενος ἢ εἰς ἵππον ἀνήκων. Συνών. ἀλογατένιος, ἀλογήσιος, ἀλογινός.

